

oznámení kárné radě a výmaz obviněného ze seznamu kandidátů advokacie v týž den, když ani zde nelze dokázat, že obviněný byl ještě v době oznámení jako advokátní kandidát v seznamu advokátní komory v Praze zapsán.

Je ovšem samozřejmo, že ani v těchto případech nejde o zastavení rázu definitivního, nýbrž jen po případě přechodného, neboť jakmile obviněný zase bude zapsán do seznamu kandidátů advokacie, nebude závady proti pokračování v řízení proti němu.

Čís. 333 dis.

Advokát nesmí vybočiti v odvolání z mezí věcné kritiky rozsudku, vedené formou slušnou a klidnou a dbající náležitě úcty k soudu.

Je proto přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, vytkl-li advokát v odvolání proti rozsudku soudci formou osobně proti němu zahrocenou rozhodování nevěcné, neobjektivní a předpojaté.

(Rozh. ze dne 25. října 1937, Ds II 26/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání návladního advokátní komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný advokát zproštěn kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený kárný nálezn v ten smysl, že uznal obviněného advokáta vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že v trestní věci proti němu u okresního soudu v N. vedené v odvolání podaném do rozsudku tohoto soudu použil slov: »Já hájím skromný názor, že rozsudek pana soudce je trochu náhlý, jelikož on se těmito otázkami vůbec nezabývá a dle zásady »někdo to musí odnést« mne klidně odsoudil.«

Z d ů v o d ů :

Rozčlenivši pozastavený obrat, použitý obviněným v provedení odvolání do rozsudku okresního soudu v N., ve dvě části, zprošťuje kárná rada obviněného proto, že obě části inkriminované věty byly odůvodněnou kritikou rozsudku a že obviněný sledoval jedině cíl, potírati účelně tento rozsudek a nikoli urážeti soudce. Kritika rozsudku byla podle odůvodnění kárného nálezu oprávněná, ježto okresní soud neprovedl z úřední moci důkazy potřebné k usvědčení obviněného a nesprávné odůvodnění rozsudku, jímž byl obviněný uznán vinným přestupkem podle zákona o ochraně cti, mohlo v něm vzbuditi dojem, že soudce vycházel ze zásady, že v soukromožalobních věcech je na obžalovaném, aby dokázal svou nevinu.

Tomuto odůvodnění vytýká odvolání právem nedostatečné a vadné posouzení právní. Lze ponechat stranou vývody kárného nálezu, pokud

se obírají nedostatky skutkového a právního základu trestního rozsudku, o který jde, a dovozují z nich, že napadání rozsudku obviněným bylo oprávněné a odůvodněné. Obviněnému arcí příslušelo právo podrobiti rozsudek vydaný v jeho vlastní věci, jímž se pokládal za stížená, v provedení odvolání rozboru a kritice a zaujmouti proti němu své odchylné právní stanovisko. Než toto oprávnění má své meze v přirozeném požadavku slušnosti a v přiměřené úctě před soudem jakožto jedním z představitelů státní svrchovanosti, z čehož plyne, že není dovoleno nevěcně zlehčovati soudcovské rozhodnutí nebo soudce.

Kritika, o níž byla řeč, musí tedy býti věcná, t. j. taková, která se obírá věcí a týká se přímo rozsudku samého, a nikoli — pokud to není nevyhnutelně nutno při kritice rozsudku — osoby soudcovy a která se snaží právníckými nebo jinými věcnými vývody ve formě slušné a klidné dokázati, proč rozhodnutí nehoví zákonu nebo stavu věci.

Požadavku právě uvedenému nehoví a z mezí přípustné kritiky daleko vybočil kárně stíhaný obrat obviněného v provedení odvolání, jež ostatně obsahuje vedle doslovu, o který jde, i jiná místa podaná tónem opouštějícím hranice slušnosti a věcnosti («Staré římské přísloví praví: *In dubio pro reo*. To zde asi neplatí. U pana prvního soudce platí asi zásada: *In dubio contra reum*...», »já nemohu býti odsouzen, protože někdo musí býti odsouzen«).

Obviněný se neomezil na věcné výtky, že provedené řízení je kusé a nebylo v něm dbáno právních zásad a předpisů, pokud se týče že ten který předpis byl soudcem nesprávně vyložen a že rozsudek neodpovídá zákonu a spravedlnosti. Byť i ovšem ve výtce, že rozsudek je poněkud ukvapený, samé o sobě, nelze spatřovati nepřipustný nájezd na soud nebo soudce, nutno jako takový nedovolený útok posuzovati další obviněným použitá slova a tudíž závadný odstavec odvolání ve svém celku. Uvádí-li v něm obviněný, že jej soudce, nezabývav se určitými otázkami, jednoduše odsoudil podle zásady »někdo to musí odnést«, vyjádřil se v této větě osobně zahroceně proti soudci, že to-muto byly lhostejné zákonem předepsaný postup a zásady práva, a že mu šlo při rozhodování jen o to, aby někoho odsoudil, že se tudíž řídil zásadou, která odporuje zákonu a je neslučitelná s vážným a svědomitým pojmáním a plněním povinností a úřadu soudcovského.

Při takové formě stíhaného projevu nelze přisvědčiti napadenému nálezu kárné rady, jako by tu obviněný byl rozsudku jen věcně vytýkal nesprávný právní názor o otázce průvodního břemene v oblasti soukromožalobních deliktů. Taková kritika byla by samozřejmě přípustná a formálně bezvadná. Leč ve skutečnosti nemůže čtenář závadnému výroku rozuměti jinak, než že tu obviněný imputuje soudci, že se neřídil ryze věcným a nepředpojatým, třebas nesprávným nazíráním na předmět žaloby a líčení a že naopak vycházel z předpojatého mínění, že musí býti stůj co stůj někdo odsouzen, byť i to neodpovídalo zákonu a stavu věci. Tomu, že tu nejde o pouhou výtku nesprávného řešení právní otázky důkazního břemene, jak se napadený nález mylně domnívá,

nýbrž o výtku nevěcného, neobjektivního a předpojatého rozhodování, nasvědčují slova »že to musí někdo odnést« nepochybně již svou formou. Tím se dotýká stíhaný projev obviněného mravní kvality soudcovy a jak jeho osobní cti tak i vážnosti stavu a soudního rozhodnutí. Že obviněný měl k útoku v uvedeném smyslu sebe menší oprávněnou příčinu, sám netvrdí.

Se cti a vážnosti stavu advokátského se zajisté nesnášejí, naopak ji poškozují u veřejnosti, v jejíchž očích má býti advokátský stav považován za pomocníka soudu při hledání práva a spravedlnosti, nevěcné útoky na soudce a soudní rozhodnutí, odporující zásadě slušnosti a poctivosti. Čest a vážnost stavu byla poškozena tudíž již tím, že obviněný pojal do svého odvolání závadnou větu. Mimo to zavdal jeho postup příčinu k jeho trestnímu stíhání pro přestupek zákona o ochraně cti. Obviněný si musel vzhledem ke svému vzdělání a povolání uvědomiti při náležité dbalosti, k níž byl povinen při provádění odvolání, byť i ve věci vlastní, jak urážlivou povahu svého podání tak i možnost jeho trestněprávních důsledků a jeho způsoblost poškoditi čest a vážnost stavu. Nesejde na tom, že neměl v úmyslu urazit soudce — v kterémžto smyslu vydal mu prohlášení, v důsledku něhož bylo trestní řízení na žádost soudce zastaveno podle § 90 tr. ř. —, neboť pro subjektivní odpovědnost s hlediska kárných přečinů stačí nedbalost obviněného (Sb. n. s. č. 101 dis.).

Postup obviněného naplňuje tudíž skutkovou podstatu zažalovaného kárného přečinu porušení cti a vážnosti stavu. Bylo proto vyhověti odůvodněnému odvolání zástupce komory, změnití napadený kárný nález a uznati právem, jak uvedeno ve výroku.

Čís. 334 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, obcházel-li advokát presumptivní kupce pozemků svého klienta, přemlouvaje je, aby mu svěřili práce s provedením koupě spojené a chtěl-li se spokojiti s odměnou značně nižší, než původně žádal.

(Rozh. ze dne 25. října 1937, Ds II 29/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání, napadajícímu kárný nález jednak pro neúplnost řízení, jednak pro nesprávné posouzení skutkového děje, nelze přisvědčiti.